

ONDERNEMER BINNEN DE DIGITALE WERELD

“Ik ben afhankelijk, maar heb de regie nog in handen.”

Interview door Piek Stor

“Mijn technische achtergrond heb ik te danken aan de Middelbare Zeevaartschool. Daar ging ik op mijn zeventiende vanuit Eefde naartoe en drie jaar later voer ik over de wereld. Als machinist kreeg ik met alles te maken: van motoren tot stoomketels en koel- en vriesinstallaties. Maar na drieënhalf jaar varen had ik dat leven wel gezien en ben ik verder gaan studeren aan de Hogere Zeevaartschool.”

Het bedrijf waar hij werkte ging reorganiseren en alhoewel hij er niet bij betrokken was, kon hij toch van een regeling gebruik maken waardoor hij weg kon zonder zijn studie terug te hoeven betalen. Tegen zijn zesentwintigste was Peter terug in Zutphen, de stad die aan zijn geboortedorp Eefde grenst.

Hij pakte via een uitzendbureau het eerste baantje aan bij een importeur van grondverzet machines. Na twee maanden werd hij op de serviceplanning gezet. Daarna werd hij hoofd Verkoop binnendienst en een aantal jaar later vestigingsmanager.

“Het manager zijn beviel me uiteindelijk niet meer. Er was ontzettend veel druk van buitenaf, het werk was nooit klaar en als ik ‘s avonds wegging waren er nog wel duizend dingen die ik had kunnen doen. Oktober 1999 heb ik mijn ontslag ingediend en aan het eind van dat jaar ben ik weggegaan. In 1994 had ik met een vriend mijn eigen huis in Eefde gebouwd en dat had ik erg leuk gevonden. Toen hij begin 2000 dan ook voorstelde om samen een grote bouwklus aan te nemen, zag ik dat wel zitten. Binnen de bouw is een klus op een gegeven moment af en na die management job vond ik dat heel aantrekkelijk.”

In februari 2002 veranderden ze de eenmanszaak in een VOF. Ze bleven samen het bedrijf nieuw leven in. Ze hadden goede onderaannemers en waren een goed team met elkaar.

Deltavliegen

Naast het werk hadden ze een gezamenlijke hobby, deltavliegen, waar ze elkaar ook van kenden. “We hadden elkaar in 1989 ontmoet in Hongarije en bleken twintig kilometer van elkaar te wonen. We waren fanatieke vliegers. Elke vakantie reisden we naar diverse landen om te vliegen. Vanaf 1999 deden we mee met de Nederlandse kampioenschappen. Later zaten we allebei in de kernploeg, wat wil zeggen dat we bij de twaalf beste Nederlandse vliegers

hoorden. Zodoende werden we uitgezonden naar Europese- en wereldkampioenschappen.”

In juli 2002, een week voor ze naar de wereldkampioenschappen in Brazilië zouden gaan, was er een Nederlandse kampioenschappenwedstrijd in de Pyreneeën. “We moesten die dag honderd kilometer vliegen. De kunst van het vliegen is de tijd te verbeteren, maar misschien wilde ik dit keer te haastig zijn. Zes kilometer voor het einddoel had ik geen thermiek meer en was ik gedwongen te landen. Ik zag een veld dat er goed uitzag, alleen kwam ik niet helemaal goed uit en kwam terecht in een struikgewas. Heel rustig liet ik me vallen, het was geen echte noodlanding. Alles zag er onschuldig uit, maar ik had de pech dat onder de struiken een muurtje stond van een oude ruïne en daar klapte ik met mijn nek op. Ik had geen schrammetje, maar wist meteen dat het foute boel was. Ik kon niks meer bewegen.”

Een Spanjaard zag hem na een minuut of twintig liggen en belde de ambulance. Inmiddels hadden andere piloten hem ook gevonden. In het kleine streekziekenhuis zagen ze meteen de ernst in en Peter werd naar Barcelona gereden, drie uur verderop. Daar werden scans gemaakt en was er te zien dat zijn nek was gebroken. Diverse wervels werden gestabiliseerd en met plaatjes aan elkaar vastgemaakt. “Gelukkig kon ik vanaf het begin zelf ademen. Maar tijdens de operatie kreeg ik vocht in de longen waardoor ik na de narcose aan de beademing lag. Dat heeft vijf weken geduurd. Ik wilde natuurlijk heel graag naar Nederland toe, maar er was geen plaats. Later hoorde ik dat door de vakantietijd diverse Intensive Cares waren gesloten. In Nederland wisten ze al drie weken dat ik in Spanje in afwachting voor een plek lag.”

In het Rijnstate Ziekenhuis in Arnhem werd de beademing langzaam afgebouwd en sterkte hij verder aan om naar het revalidatiecentrum te kunnen gaan. “Al met al ben ik dertien maanden van huis geweest. De laatste periode in de Maartenskliniek in Nijmegen was geen revalideren meer, maar overleven. Terwijl anderen ontzettend veel voor me geregeld hebben op financieel gebied en mijn vriend begonnen was met de verbouwing van mijn huis, waarvoor ik vanuit de kliniek de vergunningen had geregeld, was ik ondertussen druk bezig om mijn computer aangepast te krijgen. Ik realiseerde me dat ik haast had om een goede rolstoel te zoeken, want als ik die niet had zou ik niet naar huis kunnen. Via de computer kon ik achter de WVG aan.” Vanuit het revalidatiecentrum regelde hij ook een bedieningspaneel zodat hij bij thuiskomst vanuit de rolstoel en zijn bed de gordijnen, deuren, telefoon en lichten zou kunnen bedienen.

Als scheepswerktuigkundige voer Peter de wereld over, als deltavlieger vloog hij boven Europa, gekluisterd aan zijn stoel, reist hij door de digitale wereld.

Eind augustus 2003 was de rolstoel er en kon hij de laatste aanpassingen aan het huis zelf meemaken.

Reïntegratie

Al in een vroeg stadium in het revalidatiecentrum schakelde Peter een reïntegratiebureau in. “Ik realiseerde me dat er geen bedrijf is dat mij zou aannemen, dus heb ik me geschoold in een andere hobby: computers. Sinds juli 2006 ben ik officieel als zelfstandig ondernemer werkzaam. Ik ontwerp websites en als ‘s morgens het hele circus van opstaan en wassen klaar is, kan ik achter de computer aan het werk. Voordeel voor mijn klanten is dat ik veel thuis ben en dus goed bereikbaar.” Doordat zijn nieuwe vriendin bij hem is ingetrokken heeft hij nog maar twee keer per dag thuiszorg nodig. Zij is wijkverpleegster, maar ze houden de zaken zoveel mogelijk gescheiden. Al met al vindt Peter dat hij niet te klagen heeft en is hij blij met de mogelijkheden die hij nog heeft: “Ik ben afhankelijk, maar heb de regie nog in handen.”